

ZPRAVODAJ

města Hranic a lázní Teplíc n. B.

V loutkovém divadle JKP „Rolnička“

Ročník XX.

ČERVEN 1978

ČESTNÉ UZNÁNÍ MINISTRA VNITRA ČSR MĚSTNV V HRANICÍCH

Účinnou socialistickou metodou při realizaci volebních programů Národní fronty je soutěž národních výborů, která má již dlouholetou tradici. Přispívá k rozvoji masové politické a kulturně výchovné činnosti, podporuje plnění plánovaných úkolů a realizaci celé řady náročných akcí při zvelebování měst a obcí a zlepšování životního a pracovního prostředí.

5. května 1978 se konalo v Praze slavnostní vyhodnocení národních výborů lázeňských a rekreačních míst v soutěži za rok 1977. Poněvadž mezi vyhodnocenými národními výbory lázeňských míst byl i MěstNV v Hranicích, členy delegace Severomoravského kraje, vedené tajemníkem Sm KNV Fr. Tošenovjanem, byli i předseda MěstNV v Hranicích Miloslav Pavelka a ředitel Čs. státních lázní Teplice nad Bečvou MUDr. Mojmír Krejčí.

Předseda MěstNV Miloslav Pavelka o této události řekl:

„V úvodním vystoupení na slavnosti ministr vnitra ČSR ing. J. Jung navázal na oslavy památných májových dnů a uvedl, že při oceňování práce ve všech oborech činnosti připadl jemu čestný úkol ocenit práci měst a míst, na jejichž území leží lázeňské organizace a rekreační zařízení. Také nám se dostalo té cti, že vedle MěstNV v Karlových Varech, Mariánských lázní a Luhačovic i Městskému národnímu výboru v Hranicích bylo na návrh rady Sm KNV uděleno za výsledky dosažené v úsilí o rozvoj lázní Teplic nad Bečvou v roce 1977 při rozvíjení životního a pracovního prostředí čestné uznání ministra vnitra ČSR. Ministr ing. J. Jung vysoce ocenil iniciativní a obětavou práci jednotlivců a kolektivů, kteří na počest 60. výročí VŘSR dokázali vytvořit díla trvalé hodnoty. Dále ocenil významný podíl masové politické práce národních výborů všech stupňů a složek Národní fronty a požádal nás, abychom tlumočili všem poděkování ministra vnitra. Obdobně generální ředitel Čs. státních lázní s. Havlíček ocenil výsledky práce a doslovně uvedl: „Nedovedeme si představit rozvoj lázní na území celé naší republiky bez účinné pomoci městských národních výborů a složek Národní fronty.“ Myslím, že je to vysoké ocenění a uznání i pro občany města Hranic a Teplic nad Bečvou a pracovníků celé lázeňské organizace.

V besedě po oficiálním programu byla probрана celá řada úkolů, které budeme realizovat v souladu s volebním programem NF a v rámci závazků na počest 30. výročí Února. Přítomní představitelé ÚV KSČ, ministerstev, ROH, Národní fronty se velmi živě zajímali o problémy rozvoje města Hranic a věnovali jim patřičnou pozornost. Na závěr besedy jsme pozvali ministra vnitra ČSR ing. J. Junga a generálního ředitele Čs. st. lázní s. Havlíčka do Hranic. Oba přislíbili, že pokud jim to bude pracovně možné, navštíví naše město a lázně Teplice nad Bečvou, aby si přímo na místě ověřili, co se nám daří a kde budou moci nám pomoci v našem úsilí o rozvoj lázeňského prostředí.“

V lázních Teplicích nad Bečvou byly v minulém roce při přípravách na zavedení tzv. koronárního programu, tj. nového způsobu léčby srdečních infarktů vybaveny léčebné objekty novými diagnostickými přístroji, zařízení funkční laboratoře, pokoje zvýšené péče, monitorní zařízení pro sledování oběhové činnosti celkovým nákladem 1,1 miliónu Kčs. Při úpravě asfaltové tréninkové trasy pro koronární program odpracovali pracovníci lázní 1800 brigádnických hodin: Mimo to bylo položeno 1500 m betonových obrubníků pro chodníky, natřena zábradlí a lavičky. Lázeňský park byl rozšířen o dalších pět hektarů, většina práce při údržbě 32 ha parkových ploch byla zajišťována brigádnicky.

O iniciativě pracovníků lázní svědčí 323 kolektivních závazků, jejich plnění přineslo téměř šest tisíc brigádnických hodin. Na údržbu lázeňských budov bylo vynaloženo devět set tisíc Kčs., položení asfaltového koberce a chodníků z Hranic až do Teplíc si vyžádalo náklad 5,5 miliónu Kčs.

V lázních Teplíc nad Bečvou se v roce 1977 uskutečnilo 270 kulturních a politicko-výchovných akcí jako koncertů, estrád, přednášek za účasti téměř 40 tisíc návštěvníků.

Možnosti ubytování pro turisty se rozšířily v autokempingu postavením šesti nových chatků s 18 lůžky, takže v celém tábořišti je 131 lůžek v chatkách a velká prostora pro postavení vlastních stanů. LN

—★—

UZNÁNÍ N. P. HRANICKÁ CEMENTÁRNA A VÁPENICE

Za úspěšné hospodářské výsledky roku 1977 byl n. p. Hranická cementárna a vápenice vyznamenán putovní **RUDOOU STANDARTOU generálního ředitele VHJ Cementáren a vápenek (CEVA) a oborového výboru ROH při Českém výboru odborového svazu pracovníků ve stavebnictví a výrobě stavebních hmot.** Při odevzdávání tohoto oborového vyznamenání 14. dubna 1978 technický ředitel generálního ředitelství VHJ CEVA Čeněk Vincour zhodnotil výsledky pracujících n. p. HCV mimo jiné těmito slovy:

„Národní podnik Hranická cementárna a vápenice spolehlivě již dlouhá léta plní své úkoly. A co je třeba zvláště ocenit, plní tyto úkoly ve všech vyráběných sortimentech, v cementu, v azbestocementové výrobě tak i ve vápně. Vaše výroba reprezentuje v podstatě 10 procent výroby naší výrobně hospodářské jednotky. V jiných podnicích máme řadu problémů. O to více si vážíme vašich spolehlivých výsledků. Ony jsou důkazem angažovanosti a aktivního přístupu k řešení problémů v rámci VHJ. Je nutno vidět i to, že procentuálně plníte úkoly v jednotlivých čtvrtletích. Jste z mála podniků VHJ, které takto úkoly zabezpečují. Tato spolehlivost je odrazem také toho, že v podniku máte obětavé, dlouholeté pracovníky, spjaté s životem podniku. V tom je cenný kapitál, jinak těžko nahraditelný. Tím více si vážíme vztahu mladých k problematice podniku. Toho je třeba zejména nyní po 11. plenárním zasedání ÚV KSČ, které znovu potvrdilo náročnost v přístupu k práci v dalších obdobích.“

Za příkladné plnění socialistických závazků a za dobré pracovní výsledky se při této příležitosti dostalo také ocenění některým kolektivům BSP a jednotlivcům.

Generální ředitel VHJ Cementáren a vápenek v Praze spolu s oborovým výborem ROH při Českém výboru Odborového svazu pracovníků ve stavebnictví a výrobě stavebních hmot udělil také n. p. Hranická cementárna a vápenice **čestné uznání za první místo cementárny v soutěži kvality cementu** ve druhém pololetí roku 1977 a za první a druhé místo vápenky n. p. HCV ve Vápenné v soutěži kvality starých vápenek v druhém pololetí 1977.

Při příležitosti přemístění základního kamene do budovaného Památníku ostravské operace v Hrabyni 30. dubna 1978 byl řadě kolektivů a jednotlivců ze Severomoravského kraje udělen odznak **„BUDOVATEL PAMÁTNÍKU OSTRAVSKÉ OPERACE“**. Mezi vyznamenanými je i **sdružený kolektiv BSP výroby cementu v národním podniku HCV.** LN

KONFERENCE JEDNOTNÉHO KLUBU PRACUJÍCÍCH

Od ledna do konce května 1978 se konají ve všech odborářských kulturních zařízeních výroční konference, které hodnotí práci zařízení za uplynulé dva roky a zabývají se výhledem na další rozšíření a zkvalitnění kulturní práce v okruhu svého působení.

Výroční konference Jednotného klubu pracujících v Hranicích se konala dne 26. dubna 1978 ve velkém sále JKP. Jednotný klub pracujících je sloučeným kulturním zařízením ROH a na jeho konferenci se sešla téměř stovka delegátů ZV ROH sdružených organizací a členů zájmových kolektivů JKP, aby se zabývali pracovními výsledky a vyjádřili se k dalším plánům a perspektivám tohoto zařízení.

Slavnostní charakter konference navodila kulturní úderka hranického gymnázia pod vedením prof. M. Hudcové, která po zahájení předvedla své kulturní vystoupení.

Ze zprávy o činnosti za uplynulé období, kterou přednesl ředitel klubu s. Bronislav Ludmila, je zřejmé, že činnost tohoto kulturního zařízení je velmi rozsáhlá. Kromě běžné, pravidelné a téměř již tradiční činnosti, se podařilo v uplynulých dvou letech Jednotného klubu pracujících dokončit adaptační práce v budově Tunel tak, aby konečně mohl začít pracovat loutkářský soubor „Rolnička.“ Tento soubor se pustil do práce s mimořádným nadšením, překonal všechny počáteční potíže a dnes již uvádí dvě představení pro děti pravidelně. V budově Tunel našel své stálé sídlo také velký dechový orchestr, který tam má svoji samostatnou zkušebnu a notový archiv. Také malý dechový orchestr „Pobečvanka“ může nyní nerušeně zkoušet v této místnosti. Během uplynulých dvou let se podařilo JKP zahájit činnost Kruhu přátel hudby a získat pro ni zatím 70 členů, podařilo se zkvalitnit a rozšířit akce v systému „Kultura mládeži“ a získat pro ně i školy z okolních obcí. Byl zahájen cyklus výstav „Pracující ve volném čase,“ vznikl nový kolektiv při JKP, a to akvaristický kroužek. Jednotný klub pracujících umístil ve své klubovně agitační středisko o dbá na jeho dobrou a pravidelnou činnost. V soutěži aktivity získal Jednotný klub pracujících v roce 1977 ocenění nejvyšší — Rudou stuhu Ústřední rady odborů.

Výčet akcí a činnosti JKP by byl nekonečný, proto musím použít výstižného číselného přehledu. Za roky 1977 a 1978 vykazuje JKP 1780 akcí o celkové návštěvnosti 163 610 občanů. Toto vysoké číslo zahrnuje kromě běžných akcí JKP také zkoušky a vystoupení souborů ZUČ a akce, které v budově pořádají podniky, školy, organizace ROH, MěstNV, organizace NE, apod., na kterých se JKP více či méně podílel.

Z diskuse vyplynula nutnost dalšího rozšíření zájmové umělecké činnosti a získání dalších prostor pro jejich působení. V diskusi vystoupil m. j. zástupce KOR s. Otmar Boog, který položil důraz na těsnější spojení kulturních zařízení s BSP. Na tomto pracovním úseku je JKP hranických závodů ještě dost dlužen. Proto již nyní zakotvil do svého pracovního plánu řadu akcí pro kolektivy BSP a samozřejmě hodlá ještě více rozšířit propagaci jejich pracovních výsledků. Ale úkolů a plánů do budoucna je ještě daleko víc. Např. rozšířit a zkvalitnit úsek práce s mládeží, mimořádnou péči věnovat všem významným politickým a kulturním výročím v příštím roce apod.

Konference JKP zvolila nový výbor JKP, jehož úkolem bude aktivně se podílet na všech pracovních úkolech JKP a operativně je řešit.

Úkolů a plánů do budoucna je vždycky dost, ale společnými silami a za pomoci všech ZV ROH a MěstNV se na poli kulturním jednotnému klubu pracujících jistě podaří všechny splnit. EH

SOUDRUH JOSEF KRÁL „HRDINA SOCIALISTICKÉ PRÁCE“

Tradičně před Svátkem práce se stává Pražský hrad místem slavnostního udílení nejvyšších státních vyznamenání. Na návrh ÚV KSČ, ÚV NF ČSSR, vlády České a Slovenské socialistické republiky a ÚRO, propůjčil prezident ČSSR k 1. květnu 1978 čestný titul hrdina socialistické práce s právem nosit Zlatou hvězdu hrdiny socialistické práce, vedoucímu sdružené brigády, soudruhu Josefu Královi, zaměstnanci n. p. Sigma Hranice.

Toto nejvyšší vyznamenání převzal soudruh Josef Král z rukou generálního tajemníka ÚV KSČ a prezidenta ČSSR soudruha Gustáva Husáka a člena předsednictva ÚV KSČ a předsedy vlády ČSSR soudruha Lubomíra Štrougala na slavnostním aktu ve Španělském sále dne 28. dubna 1978.

Čestný titul „Hrdina socialistické práce,“ propůjčený prezidentem republiky vedoucímu sdružení brigády s. Josefu Královi, je oceněním příkladné pracovní aktivity a iniciativy všech členů sdruženého kolektivu KIRB a BSP, který soudruh Král vede. Jsme přesvědčeni, že všichni členové brigády si uvědomují pozornost a podporu, kterou nejvyšší stranické orgány věnují dalšímu rozvoji socialistické soutěže a že budou dosahovat stále lepších výsledků ve všech oblastech činnosti celé brigády.

Soudruhu Josefu Královi blahopřejeme k získání titulu „Hrdina socialistické práce“ a věříme, že i nadále bude svou vysokou aktivitou přispívat k vynikajícím výsledkům sdružené brigády.

—★—

DOBŘÁ REPREZENTACE

Malý dechový orchestr JKP POBEČVANKA měl v nedávné době příležitost opět prokázat své kvality. V rámci styků n. p. Sigma Hranice a VEB Pumpenwerke Halle v NDR zajíždějí soubory JKP již řadu let při různých příležitostech k našim přátelům. Tentokrát požádal odštěpný závod VEB Pumpenwerke ve městě Salzwedel o návštěvu některého našeho hudebního tělesa. Vedením JKP byl tímto uměleckým zájezdem pověřen malý dechový orchestr „Pobečvanka“ vedený s. Janem Kujalem.

A tak 13. dubna t. r. odjel tento soubor do Salzwedelu, aby tam byl po pět dnů účasten podnikovým slavnostem a provedl několik koncertních vystoupení i her k tanci. Soubor odjel na zájezd pečlivě připraven s dobře nastudovaným repertoárem, který obohatil o nové populární skladby. Kolektiv prokázal, že všichni jeho členové jsou nejen dobří muzikanti, ale také odpovědní a správní chlapi. Souboru se dostalo uznání a ocenění hostitelů i sympatií početného publika z řad občanů města. Soubor vzorně reprezentoval nejen naše zařízení, podnik, město i naši republiku, ale přispěl k posílení internacionálních vztahů a přátelství mezi oběma národy.

O tom svědčí dva dopisy. Jeden obdržel ZV ROH Sigma Hranice od podniku VEB Pumpenwerke Salzwedel, druhý obdržel městský výbor KSČ od skupiny sovětských občanů, kteří pracují v NDR.

EH

Vážení soudruzi,

dovoluji, abych Vám touto cestou poděkoval za vyslání Vašeho hudebního orchestru k nám u příležitosti našich podnikových slavností. Měli jsme zde pět dnů bohatých na zážitky s Vašimi muzikanty, kteří nás velkolepě pobavili. Všem pracujícím našeho podniku se velmi líbila hudba i zpěv. Uskutečnila se také návštěva s výměnou zkušeností na salzwedelské radnici u starosty města.

Získali jsme s Vaší delegací úzký kontakt a prokonzultovali jsme další naše přání, opět za dva roky znovu přivítat na podnikových slavnostech Váš orchestr. Těšíme se již nyní, že v roce 1980 bude možno tento náš požadavek realizovat. Ještě jednou děkujeme za Vaši pomoc a podporu, přeji Vám vše nejlepší a mnoho úspěchů při plnění Vašich úkolů.

Dipl. ing. SCHRÖDER,
ředitel podniku

Drazí soudruzi!

Nám, sovětským lidem, kteří pracujeme v Německé demokratické republice, se velmi líbilo vystoupení Vašeho estrádního orchestru POBEČVANKA, který jsme slyšeli na slavnostním večeru v Salzwedelu. Velký dojem na nás udělalo jak dokonalé mistrovství Vašeho kolektivu, tak i hudební program, ve kterém se současnými melodiemi zazněly skladby, odrážející současnou kulturu národů ČSSR, NDR, a SSSR. Vše to oceňujeme jako projev vřelých sympatií československého lidu k národům země socialistického společenství. A za to Vám srdečně děkujeme.

Salzwedel, 8. května 1978
Sovětská specialisté

—★—

KAPITOLKY Z KULTURNÍHO ŽIVOTA MĚSTA HRANIC V 19. A 20. STOLETÍ

PhDr. Bohumír Indra

Hranický J. H. A. Gallaš a Dobrovský

Když v roce 1813 vydal Tomáš Fryčaj tiskem Gallašovu básnickou sbírku „Muzu moravskou“, psanou v lidovém duchu dobrou češtinou, stalo se Gallašovo jméno známé mezi českými vzdělanci na Moravě. Básnická sbírka došla značného rozšíření mezi vlasteneckými učiteli a kněžími, její písně našly však velkou odezvu i u prostého venkovského lidu na Moravě. Po vydání druhého dílu „Muzy moravské“ zaujal Gallaš ve dvacátých letech 19. století přední místo mezi obrozeneckými básníky na Moravě. Jeho tvorba našla však uznání i v Čechách. Sám Josef Dobrovský, velký horlilatel pro čistotu jazyka přijal Gallašovu první českou básnickou sbírku ze vzdálené Moravy s velkým uspokojením a poslal mu r. 1818 dopis chvály, uznání a povzbuzení (dopis je dnes nezvěstný) a daroval mu svou německou právě tiskem vydanou historii českého jazyka a literatury. Gallaš, potěšen neobyčejným písemným uznáním a darem knihy předního českého vlastence a vzdělance poděkoval Dobrovskému dopisem, který se dochoval v písemné pozůstalosti Dobrovského, uložené v Památníku národního písemnictví v Praze na Strahově, a poslal mu jako dar zvlášť pro Dobrovského složenou

a v Hranicích vytištěnou báseň, o níž se dovídáme z Gallašova dopisu, kterou se, bohužel nepodařilo zatím rovněž najít. Text Gallašova neznámého dopisu Dobrovskému, který byl odeslán z Hranic 7. září 1818 otiskují pro jeho význam doslovně:

„Velebný, vysoce učený a vysoce vážený pane. Vroucnému jazyka vlasteneckého ctiteli nemůže zajisté nižádná literární práce žádostivější a příjemnější býti nad tou, kteráž k jeho vzdělání a zvelebení směřuje; mi aspoň vlastenecká literatura nad jiné ta nejmilejší jest. Z čehož samého, velebný pane, souditi mohu, jak velmi milý a drahý jejich Přiběžnost jazyka českého již mě počtiti ráčili, dar býti mi musí. Nepochybujit, že můj vnuk František Šerý, hofmistr hraběte Strachvice, jenž té cti a štěstí v Karlových Varech s nimi se oznati došel, o moji vroucnosti k české literatuře, kterouž naši zněmčilci tak velmi nevděčně zhrdají, a mou lásku k ní za pouhé šálení pokládají, mě ponaučí. Co se německé tejká, tou já rovně tak jak cizí čistě vyšperkovanou, k nám přichozí a pohostinující dāmu sobě vážím a slušnou zdvořilost jí prokazují, můj ale jazyk vlastenecký touž lásku, kterouž svou máti ctít a milovat povinnen jsem, ctím a miluji; zdalíž v tomto bloudím, to moudrým souditi nechám.

O jak velmi přeradostně byl jejich Sřovanky a Slavina ctitel překvapený, když onen jejich dar s tak velmi uctivým přispisem obdržel. Ale kterak mu, ubohému zpěvāčkovi moravskému možná za tak znamenitou poctu slušně se odměniti? Svým (s)prostým pění? Ano, praví má Umka veská, pokud nic lepšího nemáš.

Čechům české pění, slouží k potěšení

a zní v uších jejich milo, byt by jen (s)prostičkē bylo.

Poslušný jejimu pokynouti odsílám touto v Hranicích ke cti slovného Čecha tištěnou prácičku svou na důkaz vděčnosti a vážnosti, a sice s tou plnou nadějí, že ji milostně ode mne, nic kromě dobré vůle a laskavého srdce nemajících, přijmouti ráčejí.

Konečně prosím, aby v příznivé milosti zachovati ráčili jejich velebnosti vroucného a vděného ctitele Josefa Heřmana Gallaše, c. k. penzirovaného vrchního lékaře. V Hranicích dne 7. septembris 1818.“

Z dopisu se dovídáme, že Gallašova literární tvorba byla předmětem rozho-
voru Dobrovského s Gallašovým synovcem (Gallaš užívá slova vnuk) Františ-
kem Šerým za lázeňského pobytu Dobrovského r. 1818 v Karlových Varech. Šerý
byl v té době hofmistrem a vychovatelem u hraběte Strachvice v Kravařích
u Opavy (tehdy v pruském Slezsku), s nímž nepochybně dlel i v Karlových
Varech. Později působil jako farář v Lešné u Val. Meziříčí kde také roku 1841
zemřel. Byl rovněž velkým znalcem pro češtinu a českou literaturu a knihu.
Narodil se roku 1787 v Hranicích jako syn Gallašovy sestry Terezie, provdané
za soukenického mistra Leopolda Šerého, předčasně zemřelého, která pak žila
se čtyřmi malými dětmi ve velké nouzi a zemřela r. 1807 u Gallaše. Ten se
ujal i sirotků. Na jeho prosbu přijal prefekt těšínského gymnázia Leopold Šeršník
Gallašova synovce do svého nadačního ústavu v Těšně, v němž pak Šerý
vynikl jako premiant.

Abychom správně pochopili obsah Gallašova dopisu a dobu, kdy byl psán,
musíme dodat, že počin Gallašův a několika dalších českých obrozenců mluvit
a psát českým jazykem a dokonce vydávat tiskem české básnické sbírky a
knihy bylo tehdejšími Němci i rodilými moravskými a českými vzdělanci, vy-
chovanými v německých a latinských školách, národně neuvědomělými, hovo-
řícími všude německy, považováno za samolibé hračkaření a snahu napodobit
a psát po příkladu německých klasických literárních děl též literární díla
v mrtvém již českém jazyku, který hovořil tehdy v různých dialektech již
jen prostý venkovský lid a jen doma. Vždyť i Dobrovský a jiní čeští vzdělanci
psali a vydávali svá díla výlučně německy.

Gallašovy zásluhy obrozenského českého spisovatele a buditele byly již mno-
hokrátě váženy a měřeny. Jeho literární a vlastivědné dílo je však tak rozsáhlé
a zasahuje do tolika oborů, že stále zbývá co objevovat a vysvětlit. Zejména
o jeho stycích s českými vzdělanci víme velmi málo. Dochované zlomky
Gallašovy korespondence, roztroušené po jeho smrti na různých místech, ulo-
žené dnes v pobočce Státního oblastního archivu Opava v Olomouci, jsou zcela
kusé a neúplné. Dopisy významnějších osobností, s nimiž si Gallaš dopisoval,
byly již dříve vesměs vyňaty nebo zcizeny a jsou dnes ztracené. Např. z bohaté
korespondence Gallašovy s prefektem těšínského gymnázia, učencem a spisova-
telem Leopoldem Šeršníkem se nedochoval jediný dopis, víme však o nich
z Gallašových zmínek v jeho literárních rukopisech a z Šeršníkova životopisu,
vydaného tiskem po jeho smrti roku 1815, do něhož Gallaš připsal popis Šeršni-
kových zásluh a připojil též opis Šeršníkova dopisu Gallašovi z roku 1813,
dokládající neporozumění a nevděk těšínských byrokratů k práci Šeršníkově
a jeho úsudek o nich. Stejný osud stíhal i všechny ušlechtilé snahy Galla-
šovy v Hranicích, počínaje založením první veřejné knihovny v Hranicích roku
1811, nepovolení veřejné čítárny při ní, založení soukromé malířské školy,
zřízení veřejné všeobecné nemocnice pro léčení chudých, nemožnost najít na-
kladatele pro vydání českých i německých jeho rukopisných prací. Gallašova
veřejná knihovna, do níž odevzdal i vlastní svou knihovnu, připadla po Galla-
šově smrti faře, která ji deponovala po vzniku městského muzea počátkem 20.
století v městském muzeu, kde je uložena podnes. Je naděje, že se v ní najde
i kniha Dobrovského s jeho věnováním Gallašovi, do níž Gallaš patrně připsal
a opsal i dopis Dobrovského, podobně jak to učinil do knihy o Šeršníkovi,
uložené v téže knihovně. Gallašova knihovna, vystěhovaná roku 1950, uložena
po řadu let ve zcela nevyhovující zatuhlé místnosti zámecké, byla již pře-
místěna a bylo započato s její revizí a inventarizací. Je významná tím, že jde
o první veřejnou knihovnu v českých zemích vůbec, trávající dosud jako celek
již přes 160 let.

Prameny a literatura:

Pozůstalost Dobrovského, PNP v Praze-Strahově. Matriky města Hranic, SOA
Opava. B. Indra: Ke stykům Gallaše s Šeršníkem, Slezský sborník (Opava) roč.
1945.

—★—

Ludvík Novotný

BESKYDSKÉ DIVADLO V HRANICÍCH V LETECH 1942—1944

Režisérský sbor

V období od vzniku Beskydského divadla v prosinci 1942 do zastavení činnosti
divadla koncem srpna 1944 se v režijní práci vystřídal celkem 15 režisérů.

Z 55 her uvedených na jevišti Beskydského divadla v době necelých dvou let
největší počet 15 her nastudoval ředitel Oldřich Lukeš, který současně také
většinou v nich vystupoval jako herec, často v hlavní roli. Připočteme-li k tomu
ještě výkon ředitelské funkce Oldřicha Lukeše i občasné jeho pohostinské vy-
stupování s divadelními ochotníky a téměř denní cestování, pak není divu, že
všechna představení nebyla stejně kvalitně režijně zvládnuta a že tedy divadelní
kritika občas vyslovovala k jeho režijní práci určité výhrady.

Dalšími často zaměstnanými režiséry byly Milan Pásek a Zdeněk Zajíc.

Milan Pásek (narozený r. 1920 v Brně) po absolvování brněnské konservatoře v roce 1943 přímo nastoupil v Beskydském divadle. Do konce srpna 1944 nastudoval 11 her. Po osvobození působil v různých divadlech, v letech 1953—54 se znovu vrátil do Beskydského divadla v Novém Jičíně jako umělecký ředitel, odtud odešel do Krajského oblastního divadla v Hradci Králové, od roku 1966 je ředitelem Divadla bratří Mrštíků v Brně.

Josef Zajíc přišel do Beskydského divadla z Olomouce, nastudoval celkem 8 her a v srpnu 1943 se opět vrátil do olomouckého Českého divadla.

Jako host vystoupil ve funkci režiséra čtyřikrát v Beskydském divadle **Rudolf Walter**, profesor dramatického oddělení brněnské konservatoře.

Velmi kladně hodnotila kritika režijní práci **Jiřího Jahna**, který do Beskydského divadla přišel na jaře 1944 jako nový umělecký šéf z Intimního divadla v Praze. V Hranicích nastudoval tři hry, z nichž největší ohlas mělo představení Shakespearovy komedie Zkrocení zlé ženy.

Uplatnění jednotlivých režisérů v Beskydském divadle v letech 1942—1944 podává tento přehled:

Režisér	počet nastudovaných her	počet představení
ředitel Oldřich Lukeš	15	297
Milan Pásek	11	171
Josef Zajíc	8	91
prof. Rudolf Walter j. h.	4	26
Jiří Jahn	3	36
dr. Vladimír Kolátor	3	31
František Benoni	2	21
Ladislav Paul	2	37
Antonín Lipský	1	16
Jaroslav Malík	1	12
Ladislav Besta	1	11
Jaroslav Lednický	1	8
Rudolf Jurda	1	10
Vladimír Nejezchleb-Barand	1	14
Karel Kraus	1	2

(V počtu představení jsou započítány také tři aktovky, které byly hrány jako jedno představení celkem šestkrát).

Práce výtvarníků

Po stránce jevištního výtvarnictví mělo Beskydské divadlo hned při svém vzniku štěstí, že šéfem výpravy se stal mladý výtvarník **Ladislav Vychodil** (nar. 1920). Absolvoval Školu uměleckých řemesel, studia na Českém vysokém učení technickém v Praze nemohl dokončit pro násilné uzavření českých vysokých škol 17. listopadu 1939. V Beskydském divadle se vypracoval ve skutečně zdatného jevištního výtvarníka, pro krajové divadlo nepostradatelného. Jeho původní, často odvážné řešení jednotlivých scén překvapovalo stále novými nápady a přitom bylo v souladu se záměry a požadavky dramatika a bralo také zřetel k různým rozměrům a poměrům jevišť v četných místech zájezdové oblasti divadla. Originální byl také ve volbě různých materiálů a jejich zpracování, přitom dbal o to, aby dekorace byly dobře skladné a aby byly konstruovány tak, aby vydržely bez poškození častou přepravou. Nevyhýbal se žádné práci, při tehdejší málo početném stavu technického personálu sám za pomoci dvou

nebo tří pomocníků vykonával většinu výtvarné práce, t. j. maloval dekorace, vytvářel jednotlivé dekorační kusy, hlavně plastické dekorace a kaširované práce. Vytvořil celkem návrhy výprav a realizoval je pro 52 her (v tom tři aktovky, uváděné jako jedno představení). Významné výpravy, které byly také dokladem jeho uměleckého růstu, patřily těmto hrám: V. K. Klicpera: Divotvorný klobouk, H. Ibsen: Paní z Námorí, H. Zerkaulen: Rejthar, F. Šamberk: Jedenácté přikázání, F. Šrámek: Léto, J. K. Tyl: Strakonický dudák, J. Vrchlický: Noc na Karlštejně, Tirso de Molina: Sokyně, A. a V. Mrštíkové: Maryša, V. Dyk: Ondřej a drak, A. Coolen: Cizinec, D. C. Faltys: Stanice Gordian, R. Schacht: Případ herečky Andersenové, A. Breidahl: Vzbouření v ústavu šlechticů, V. M. Strojil: Rodinná pouta, W. Shakespeare: Zkrocení zlé ženy, H. Ortner: Isabela Španělská, F. Šrámek: Měsíc nad řekou, S. K. Macháček: Ženichové, L. Stroupežnický: Naši furianti. Kromě toho navrhl Ladislav Vychodil také všechny divadelní reklamní materiál, iniciály plakátů, obchodní materiál, různé varianty programů aj. Divadelní kritika přijímala jeho návrhy velmi kladně, vyzvedávala soulad výpravy s režii, zdůrazňovala jeho umění vytvořit náladu a lyriku na jevišti (F. Šrámek, Léto), jeho smysl pro dramatickou účinnost (J. K. Tyl, Strakonický dudák), pro poetičnost (T. de Molina, Sokyně). V Shakespearově Zkrocení zlé ženy tvořila půdorys scény šestúhelníková plocha, rozdělená uhlopříčkami. Jednotlivé scény vytvářeli herci sami při otevřené oponě překlápěním jejích částí a zapojovali tak výpravu přímo do hry.

Umělecky neobyčejně plodná a poctivá spolupráce Ladislava Vychodila s vedením a režiséřským sborem Beskydského divadla vyžadovala často mimořádné fyzické i duševní napětí mladého umělce, přinesla mu však už tehdy řadu úspěchů a uznání, mimo jiné i pozvání k výtvarné spolupráci na jiných moravských scénách.

Po osvobození po ukončení vysokoškolských studií Ladislav Vychodil nastoupil ve Slovenském národním divadle v Bratislavě, zprvu jako divadelní výtvarník, působí tam stále jako vedoucí výtvarník a scénograf. Neustále usiluje o osobitost výrazových prostředků, obohatil naše divadelní výtvarnictví o poznatky ze sovětských divadel. Má úspěchy i v cizině, v roce 1956 získal na mezinárodní výstavě divadelního výtvarnictví v brazilském Sao Paulu zlatou medaili a byl vyhlášen nejlepším scénografem výstavy, spolupracoval také s divadly ve Vídni, v Lodži, v Lipsku, Stuttgartu aj. Jako profesor Vysoké školy múzických umění v Bratislavě vychoval řadu mladých scénografů, kteří působí nejen u nás, ale i v zahraničí, v Maďarsku, Finsku, Norsku, na Kubě, v USA aj. Za svou činnost byl v roce 1951 vyznamenán státní cenou, v roce 1960 se stal nositelem státního vyznamenání „Za vynikající práci,“ v roce 1966 byl jmenován zasloužilým umělcem a v roce 1975 národním umělcem.

Kromě Ladislava Vychodila v období let 1942—44 vytvořili pro Beskydské divadlo návrhy scén ještě tři výtvarníci:

Radúz Činčera pro hry W. Starka: Milovat je nemoderní a V. Petrovičové Růžové dopisy,

arch. L. Šlapeta z Olomouce pro hru M. Rutteho Zamilování přátelé,

arch. J. Šálek z Brna pro Koncert H. Bahra a

J. Solařík z Rožnova pod Radh. pro regionální hru M. Jahna a J. Malíka Horská srdce.

Prameny:

Okresní archiv Nový Jičín, fond Beskydské divadlo, Lidové noviny a další tisk z roku 1943—44, Rudé právo 1975.

BLAHOPŘÁNÍ SPOLUOBČANŮM, kteří se v červnu dožívají

75 let:

Karolina Watrasová,
Struhlovsko 1490
Ludmila Masařová, Dobrovského 3
Antonín Satánek, 28. října 565
František Machanec, U kostelíčka 31
Antonie Rakovičová, Čs. armády 209
Jan Trtílek, Komenského 46
Antonín Pilčík, Fierlingerova 1061
Otto Palas, Jurikova 13
Anna Velichová, Hromůvka 1518
Anna Štěpánová, Zborovská 1589
Alois Dohnal, Leninova 33
Vilibald Schneider,
Hviezdoslavova 1138
Rudolf Stecker, Potštácká 657
Jan Babor, Velká 97
František Baraňák, Drahotuše,
Novosady 178
Anna Sedláková, Drahotuše,
Nádražní 221
Karel Kelar, Drahotuše 190
Jaroslav Fibich, Jiráskova 112

Naším jubilantům přejeme do dalšího životního období dobré zdraví, veselou mysl a hodně spokojenosti!

Peregrin Pešl:

NA OBECNÉ ŠKOLE V HRANICÍCH PŘED 60 LETY

(Ze vzpomínek hranického rodáka)

Jako v mlhách se mi jeví mé zážitky z' obecné školy, připadají mi dnes až neskutečně vzdálené. Začal jsem chodit do školy v září roku 1915, tedy za první světové války. Život v naší rodině i kolem nás byl tehdy poznamenán utrpením a bídou, což jsem ovšem, chráněn nevědomostí a naivním sobectvím děcka nijak zvlášť nepocítoval. Dva moji velcí bratři byli na frontě, starší Jarek tam padl, mladší Pepík se vrátil na podzim roku 1920 jako ruský legionář. Otec byl těžce nemocen, téměř rok se nehnul z postele, až po dlouhém utrpení v únoru 1918 zemřel. Také sestra Anička byla dlouho nemocná a i když se jakž takž z nemoci vykřesala, nesla v sobě následky choroby až do své předčasné smrti v 36 letech. Maminka, obě sestry a já nejmladší ratolest rodiny, jsme za války poznali, co je nedostatek a bída, a jako mnoho lidí kolem nás jsme jen uboze živořili. Byly denní fronty na potraviny, z nichž se maminka leckdy vracela zklamaná, když už se na ni nedostalo: rakouský lístkový systém totiž neklapal, lístky nebyly kryty zbožím. Ale přes to všechno mé dětství nebylo neradostné: obklopovala mne láska maminky a sestry Aničky, která se obětavě ujala mé výchovy a snažila se prozářit rodinné prostředí radostí a vzájemnou oddaností.

První den školy byl pro mne zklamáním, ale dal mi patrně dobrou lekci pro další školní léta: byl jsem po škole. Asi jsem se svým sousedem při vyučování

80 let:

Dr. František Štaba, Drahotuše 261
Štěpánka Rušilová, Drahotuše 160
Alois Stržinec, Drahotuše 326
Štěpánka Meřková, Drahotuše 206
Kristina Myšková, Velká 64
Marie Červková, Uhřinov 24
Anna Malíková, Pod křivým 454
Marie Grycová, Gottwaldovo nám. 30
Bohuslava Šmrhová, Tyršova 1112
Antonín Boráň, Struhlovsko 1402

85 let:

Marie Štěpaníková, Komenského 287

90 a více let:

Pavla Lipertová,
Gottwaldovo nám. 6 — 90 let
Marie Husová, Hřbitovní 10 — 91 let
Anna Vacová,
kpt. Jaroše 1361 — 92 let

mluvil, a tak nás učitelka nechala stát v koutě u tabule, když už všichni odcházel domů. Brečeli jsme, my dva hříšníci, a slzy nám padaly do umyvadla v plechovém stojánku, jak si ještě živě vzpomínám. Byli jsme ovšem brzo propuštěni, snad za několik minut, ale ta krátká doba, strávená v zahanbení a lítosti, měla velký vliv na můj další pobyt ve škole: stal jsem se pozorným a tichým žákem, učitelka si nemohla vynachválit mé vzorné chování. Poněvadž k tomu přistoupilo přirozené nadání a píle, o kterou se zpočátku zasloužila sestra Anička, byl jsem po celou dobu návštěvy obecné školy miláčkem učitelky. Za války byli téměř všichni učitelé na frontě, škola se proto na přechodnou dobu feminizovala. Teprve po roce 1918, od čtvrté třídy, jsme měli zase učitele. Učitelkám se říkalo „slečno učitelko“, platil pro ně prakticky ještě celibát. Obecné školy byly ovšem rozděleny podle pohlaví žáků, nebyla koedukace, takže jsem chodil do obecné školy chlapecké.

Moje učitelka z první třídy byla přísná, často užívala rákosky, ale mne měla velmi ráda. Zajímala se o mne i později, a když jsem odcházel z obecné školy darovala mi rýsovadlo, které mi pak sloužilo po celou dobu studia na gymnáziu, a ještě můj synovec ho používal. Z vyučování v I. třídě si vzpomínám na čtení v slabikáři s Alšovými obrázky, které se mi velmi líbily. Dodnes vím, že jsme se učili písmenku „a“ podle obrázku anděla a odříkávali jsme sborem: „Anděl — a — á.“ U „e“ byl obrázek znaků Čech, Moravy a Slezska a odříkávali jsme: „Erby — e — é“. Dnes obě ty představy jsou našim prvňáčkům vzdálené, slovo „erby“ vůbec neznají. Rád jsem zpíval, jako vůbec se u nás v rodině hodně zpívalo, a tak jsem ze školy přinášel domů písničky.

V druhé třídě jsme měli jinou učitelku, méně přísnou, na kterou si však méně vzpomínám, snad nebyla příliš výrazné povahy. Zato v třetí třídě jsme dostali slečnu učitelku, která se mi velmi líbila už svým zjevem: byla mladá, kvetoucí zjevu a nosila pěkné šaty. Dívával jsem se na ni tak upjatě, že mi jednou řekla: „Co se na mě tak díváš?“ Učila nás velmi pěkným písním, většinou slováckým, které si dodnes rád zazpívám, např.: U Dunaja šaty perú, Až půjdete přes pole, Keď sa Slovák pryč do sveta ubieral. Vedle toho jsme zpívali vlastenecké písně z doby obrození, tehdy běžné, jako: Čechy krásné, Čechy mé, Moravo, Moravo, Sláva ti, vlasti má. Zaslí mi ty slunko zlaté. Při zpěvu hrála slečna učitelka na harmonium. Mám v živé paměti, jak jsem jí jednou dělal posměška lásky: nesl jsem od ní dopis do bytu profesora, za kterého se potom brzo provdala.

V II. či III. třídě jsme měli čítanku, která byla pěkně ilustrována Adolffem Kašparem. Byly tam vedle perokreseb i barevné obrázky, které se mi velmi líbily. Měl jsem rád i některé básničky, např. roztomilé verše Raisovy o veveřkách čiperkách. Ve vyšších třídách byly čítanky za války prošpikovány devotními články o příslušnicích habsburského domu v minulosti dávné i nedávné, ale mám dojem, že jsme tyto články ve škole málo četli. Vzpomínám si na naivní vyprávění o tom, jak císař Karel jako děčko požádal, aby ho zvedli, aby mohl hodit peníz do tornistry vojáka nehybně stojícího na stráž před vídeňským hradem. Doma jsme se těmito projevům oddanosti k nenáviděné dynastii posmívali a v jiných rodinách tomu bylo asi stejně. Za Rakouska se učila na obecné škole také němčina. Metoda byla primitivní: odříkávali jsme sborem slovíčka předepsané na tabuli.

Z učitelů na obecné škole nemohu zapomenout na laskavého katechetu „patra“ Běma. Byl všeobecně v městě oblíben a všichni jeho žáci ho mají ve vděčné paměti. Vždy se usmíval, radostně a s jakýmsi nadšením hleděl na děti i dospělé, na všechny lidi. Byl zanicený hudebník a ovládal několik nástrojů. I do vyučování si nosil své housličky, neboť při hře na ně nás učil zpívat kostelní písně. Nikdy nikoho neuhodil, s každým klukem přátelsky hovořil, poptával se na domov, rodiče, sourozence, dovedl se zasmát i zažertovat. Rád připomínal, že je také turista a že zná dobře a má rád Beskydy, však také

nosil na svém listráčku odznak Pohorské jednoty Radhošť, nejstaršího českého turistického spolku na Moravě. (Zemřel ve vysokém věku r. 1968 ve svém rodném Frenštátě, kde žil na odpočinku.)

Největším ziskem, který mi škola přinesla, byla znalost čtení, otevřel se mi svět knih. Pomáhala mi její zpočátku otevírat sestra Anička, které byl tento imaginární svět náhradou za odeprané dary života. Stal jsem se po jejím příkladu náruživým čtenářem. Co požitku mi poskytovala třeba četba starých ročníků časopisu „Malý čtenář“! Povídky historické a dobrodružné, často na pokračování, mě uchvacovaly a přenášely ze střízlivého denního života do jiného, barvitějšího světa. Jak vzácným doplňkem textu byly tu obrázky, zejména technicky dokonalé ilustrace Věnceslava Černého, které by pro svou uměleckou poctivost mohly být vzorem tak mnohemu dnešnímu ilustrátoru! Jako všechny děti jsem miloval Karafiátovy Broučky, které jsme měli doma v ubohém laciném vydání, v sešitě velkého formátu s hustým tiskem ve dvou sloupcích, samozřejmě bez obrázků.

Cesta do školy z domu v Drahotušské ulici byla pro mne pěknou procházkou, na kterou rád vzpomínám. Vedla mne přes most a na břehu potoka kolem zámecké zahrady do kopečka k hasičské zbrojnici, které jsme říkali hranickou češtinou „fajrmonska buda“, odtud pak se vedle Wolfovy palírny zahnuo na Horní ulic. Potok nebyl regulován, nízké břehy byly vroubeny oblázky a rostly zde staré ořešáky. Často jsme tu sbírali spadlé ořechy nebo si i kamenem nějaké srazil. Chodíval jsem zpočátku do školy většinou se spolužákem ze sousedství, ten míval plno všelijakých strašidelných povídaček. Ten potok s okolím mi připadal romantický a milý i později, když jsem totiž cestou chodíval po léta do gymnázia. I dnes si rád zopakuju tu cestu do školy, ale je mi líto, že se tu tolik změnilo. Zmizela za mostem továrna na ohýbaný nábytek, nazývaná „seslovňa“ nebo podle názvu firmy „Munduska“. V záhybu cesty na druhé straně potoka neuvidím už charakteristickou postavu známého obuvnického mistra pana Lukeše, který tu rád stával ve své zelené zástěře v brance svého domku. Zmizely všechny staré ořechy a regulované břehy svírají spíše špinavou a páchnoucí stoku než potok, ve kterém se kdysi příjemně brouzdalo. Jen stará zahrada pod zbytky městských hradeb, věnčená zámekem s charakteristickou věží zůstala zachována i se svou kamenou zídkou. Když tu jdu dnes po dlážděném chodníku, ocitám se vždy v myšlenkách v minulosti, kdy jsem tu denně po léta kráčival, dítě a chlapec, s nadějí, sní a důvěrou v život, dosud čekající na mne kdesi v tajemné dáli.

TURNAJ V KOPANÉ

Podnikový výbor ROH a ředitelství Severomoravských cihelen v Hranicích připravili v rámci oslav 30 let znárodněného stavebnictví **celostátní turnaj v kopané** o pohár detele podniku a předsedy podnikového výboru ROH Severomoravských cihelen Hranice.

Turnaj se bude konat ve dnech 23. a 24. června 1978 na obou hřištích TJ Sigma. K turnaji se přihlásilo celkem 10 družstev ze všech krajů naší republiky. Boje ve skupinách začnou 23. června ve 14 hod. a budou pokračovat příští den dopoledne. Finále je plánováno na 16 hod. O přestávce finále budou slosovány tradiční ceny z cihlářského oboru — sud na zeň, keramické vázy a hrnčířské výrobky.

Turnaj skýtá možnost příjemného sportovního zážitku všem příznivcům kopané. Jistě přijdou povzbudit družstva severomoravských cihlářů, které postoupilo do celostátního finale odborářského turnaje v kopané a stalo se krajským přeborníkem pro rok 1978.

Ivan Pelíšek

JKP INFORMUJE

Zájezdy do Divadla pracujících v Gottwaldově připravuje Jednotný klub pracujících i pro příští sezónu, jen s tím rozdílem že zájezdy se budou konat vždy ve **středu**. V tomto předplatitelském cyklu se uskuteční 10 divadelních představení, z toho jedno představení operní a jedno operetní.

S repertoárem Divadla pracujících Gottwaldov se seznámte na propagační skříňce před JKP. Přihlášky k předplatitelským zájezdům přijímá JKP ve své kanceláři, kde získáte i podrobnější informace.

Kruh přátel hudby bude pokračovat v abonentních koncertech vážné hudby od září 1978 do června 1979. V tomto období uskuteční 7 koncertů, které členové KHP již mají předplaceny. S plánem těchto koncertů budou členové KHP i ostatní veřejnost seznámeny v prázdninových měsících.

Další zájemci o členství v Kruhu přátel hudby se mohou přihlásit v kanceláři JKP.

Kursy JKP se staly součástí veřejného kulturního života našeho města. Také pro příští sezonu je připravena řada kursů, do kterých je možno se přihlásit.

Hudební kursy — pro mládež do 15 let

Jazykové kursy — angličtina, němčina

Praktické kursy — šití, drhání

Kurs pohybové výchovy — je určen ženám jako kondiční cvičení

Kursy společenského tance a chování — pro studující a učňovskou mládež

Poslední zájezd do Divadla pracujících v této sezóně se uskuteční v neděli 25. června 1978. Na programu je detektivní hra Roberta Thomase: **STALO SE V CHAMONIX**.

Odjezd do divadla je v 17.30 hod. od hotelu Brno.

ZEMŘELÍ OBČANÉ Z HRANIC V BŘEZNU 1978

Ludvík Demiš, Poděbradova 1278 nar. 25. 8. 1909

Josef Škarka, Valšovice 22 nar. 21. 5. 1889

František Opekar, Sovětské armády 243 nar. 6. 12. 1897

Josefa Doláková, Gottwaldovo nám. 93 nar. 18. 4. 1900

Milada Chudárková, Trávnícká 500 nar. 13. 5. 1909

Stanislava Macenaurová, Polní 1208 nar. 14. 11. 1898

Marie Doudřová, Hvězdoslavova 864 nar. 16. 5. 1909

MVDr Antonín Vavrouch, 1. máje 1260 nar. 2. 11. 1899

Marie Hošťálková, Komenského 287 nar. 30. 6. 1903

Konstantin Facek, Hvězdoslavova 697 nar. 15. 2. 1907

Hermína Böhmová, Struhlovsko 1536 nar. 9. 11. 1901

Aloisie Czornyjová, Struhlovsko 1407 nar. 15. 6. 1896

Ludmila Pelíšková, Komenského 383 nar. 10. 10. 1922

Anna Picková, Struhlovsko 1219 nar. 19. 7. 1904

Anežka Pumprlová, Drahotuše 225 nar. 4. 8. 1909

ČEST A VDĚČNÁ PAMĚŤ VŠEM ZEMŘELÝM SPOLUOBČANŮM!

PROGRAMY KIN

KINO SVĚT:

-
2. 6.— 5. 6. ÚCTYHODNÍ LIDĚ
Italský film. Dramatický příběh moci a strachu. Film je mládeži nepřístupný.
-
6. 6.— 8. 6. BALADA O LÁSCE A ZRADEĚ
Sovětský dvoudílný film. Historický epos o statečném synu iránského šacha. Film je mládeži přístupný.
-
9. 6.—12. 6. SÁZKA NA TŘINÁCTKU
Český kriminální film, mládeži přístupný.
-
13. 6.—15. 6. OCHRANNÉ ZBARVENÍ
Polský psychologický film. Film je mládeži nepřístupný.
-
16. 6.—19. 6. POSELSTVÍ BOHŮ
Film NSR podle Ericha von Dänikena. Film je mládeži přístupný.
-
20. 6.—22. 6. DOBRÝ VOJÁK ŠVEJK — I. díl
Český film podle románu J. Haška. Film je mládeži nepřístupný.
-
23. 6.—26. 6. ŘEKNEM SI TO PŘÍŠTÍ LÉTO
Český film, mládeži přístupný.
-
27. 6.—28. 6. POSLUŠNĚ HLÁSÍM — II. díl
Český film podle románu J. Haška. Film je mládeži nepřístupný.
-
29. 6. Představení pro členy Klubu přátel sovětského filmu
SLOVO MÁ OBHAJOBA
O lásce, která se stala vinou i trestem.
-
20. 6.— 3. 7. SEDM STATEČNÝCH
Napínavý příběh z amerického západu. Film je mládeži přístupný.
-

Představení pro mládež — každou neděli v 15 hodin.

-
4. 6. KID A SPOL
Film NDR. Dobrodružství z Aljašky.
-
11. 6. ZLATÁ SINDIBÁDOVA CESTA
Film USA. Pohádkové dobrodružství na cestě za velkým tajemstvím.
-
18. 6. POŠE: ILOST MOCNÝCH
Francouzská komedie s L. Funesem.
-
25. 6. MEZI SUPY
Film NSR. Poslední ze série filmů o Vinnetouovi.
-

Představení pro děti — každou sobotu v 15.30 hodin.

-
3. 6. ODYSSEUS A HVĚZDY
Dětský fantastický film SSSR.
-
10. 6. CESTA NEZIŠTNÉ LÁSKY
Sovětský film. Příběh zálesáka.
-
17. 6. DVA BERÁNCI
Sovětská filmová pohádka.
-
24. 6. POHÁDKA O KLIKOTOČI
Český film. O podivuhodném výletě.
-
1. 7. KRAKONOŠ A SPRÁVCE MARKVART
České pásmo pohádek.
-

LETNÍ KINO:

-
2. 6.— 5. 6. KRÁSNÁ TOSCA
Italský film na motivy dramatu V. Sardona. Film je mládeži přístupný.
-
6. 6.— 8. 6. ČELISTI
Film USA. Vzrušující drama boje se žralokem. Film je mládeži nepřístupný.
-
9. 6.—12. 6. HRA O JABLKO
Český film. Příběh z jedné pražské nemocnice. Film je mládeži do 18 let nepřístupný.
-
13. 6.—15. 6. NEVINNÍ SE ŠPINAVÝMA RUKAMA
Francouzský kriminální film. Film je mládeži do 18 let nepřístupný.
-
16. 6.—19. 6. SKALPEL V RUKOU BÍLÉ MAFIE
Italský film. O lidech, kteří s klidným svědomím porušují lékařský slib. Film je mládeži přístupný.
-
20. 6.—22. 6. BRUNET PŘIJDE PO SETMĚNÍ
Polský film. Komédie o muži, který se chtěl vymout věštbě. Film je mládeži přístupný.
-
23. 6.—26. 6. NAD OSTROVY NEVYJDE SLUNCE
Japonský fantastický film. Film je mládeži přístupný.
-
27. 6.—29. 6. HOSTESKA
Film NDR. Problémy dnešních mladých lásek. Film je mládeži do 18 let nepřístupný.
-
30. 6.— 3. 7. STARÁ PUŠKA
Francouzský film. Vzrušující drama z posledních dnů války. Film je mládeži nepřístupný.
-

KINO DRAHOTUŠE

-
2. 6. v 19.30 hod. MRTVÝ FAVORIT
4. 6. v 19.30 hod. Anglická filmová detektivka z prostředí dostihových závodů. Film je mládeži přístupný.
-
4. 6. v 17 hod. ZBOJNÍK JURKO
Nová dobrodružství Jurko Jánošíka ve slovenském animovaném filmu. Film je mládeži přístupný.
-
7. 6. v 19.30 hod. GENERÁL DELLA ROVERE
Italský film vyznamenaný velkou cenou na MFF v Benátkách. Film je mládeži nepřístupný.
-
9. 6. v 19.30 hod. VZPORA BUKANÝRŮ
11. 6. v 17 hod. Španělský film. Napínavý boj o ostrov perel. Film je mládeži a 19.30 hod. přístupný.
-
14. 6. v 19.30 hod. DUCHÁČEK TO ZARĪDÍ
Starší česká veselohra s V. Burianem. Film je mládeži přístupný.
-
16. 6. v 19.30 hod. AMERICKÁ NOC
18. 6. v 19.30 hod. Francouzský film vyznamenaný „Oscarem“ v roce 1974. Film je mládeži nepřístupný.
-
18. 6. v 17 hod. PRÉRIE
Natti a jeho dobrodružství mezi Indiány. Film je mládeži přístupný.
-
21. 6. v 19.30 hod. MORÁLKA BANDITŮ
Film NDR. O válce, mládí a nadějích. Film je mládeži nepřístupný.
-
23. 6. v 19.30 hod. NÁVRAT VELKÉHO BLONDÝNA
25. 6. v 19.30 hod. Francouzský film, mládeži nepřístupný.
-
25. 6. v 17 hod. KAM SE PODĚLA SEDMÁ ROTA
Film je mládeži přístupný.
-
28. 6. v 19.30 hod. MODRÝ PTÁK
Sovětsko-americký film. Film je mládeži přístupný.
-

30. 6. v 19.30 hod. JÁ TO TEDY BERU, ŠÉFE

Česká satirická komedie o podivném čarování s lidmi, manželských trampotách a žárlivosti. Film je mládeži přístupný.

Představení pro děti a mládež — každou neděli ve 14.30 hod.

4. 6. ZELENE SIGNÁLY
Sovětský film. Setkání se skupinou diverzantů.

11. 6. KONÍČEK HRBÁČEK
Sovětská pohádka.

18. 6. VELKÁ KOSMICKÁ CESTA
Sovětský film. Dobrodružný let mladých kosmonautů.

25. 6. POHÁDKA O KLIKOTOČI
Český film. O podivuhodném výletě.

MĚSTSKÝ VÝBOR SVAZU ČESKOSLOVENSKO-SOVĚTSKÉHO
PŘÁTELSTVÍ VE SPOLUPRÁCI S MĚSTSKÝM MÍROVÝM
VÝBOREM A ODBOČKAMI SČSP V HRANICÍCH

POŘÁDAJÍ

MĚSTSKOU MÍROVOU SLAVNOST

v neděli 11. června 1978 v parku kultury v Hranicích (letní kino)

PROGRAM:

- od 14.00 hod. — Zahájení
— Vystoupení Ústřední hudby
ČSLA Praha vyznamenané
Řádem práce a Řádem Ru-
dé hvězdy se svými zpěvá-
ky
— Estrádní pořad Strouhalovy
dechové sedmičky. V pořa-
du vystoupí lidový vypra-
več Zd. Galuška a známí
zpěváci
— Pořad skupiny „JUNIOR“
se zpěvačkou Janou Maty-
sovou a dalšími zpěváky
18.30 hod. — TOMBOLA—losování
19.00 hod. — Zapálení ohně a taneční
zábava — k tanci hraje de-
chová a taneční hudba
z Val. Meziříčí

Pro zábavu Vaši i vašich dětí je připraveno — kolo štěstí, tombola, různé hry.
Bohaté občerstvení pro dospělé i děti zajištěno.

Za nepříznivého počasí se uskuteční program všech souborů od 14—18 hodin
v sále sokolovny.

Vstupné 10 Kčs. Děti zdarma. Cena losu na tombolu 3 Kčs.

Předprodej vstupenek i losů v JEDNOTĚ u s. Klímkové (I. poschodí, dveře č. 13).

VŠECHNY OBČANY NAŠEHO MĚSTA SRDEČNĚ ZVOU POŘADATELÉ.

Severomoravské cihelny

národní podnik, Hranice

přijmou okamžitě

pro závod HRANICE — pálená krytina

větší počet mužů a žen na 2 směny za dobrých platových podmínek.
Jedná se o profese:

- třídič-rovnač
- zámečník
- soustružník
- mazač tunelových vozů
- automechanik
- zedník
- dělnice na lisovnu
- snímačka

Dále přijme 5 žen na glazování tašek na 1 směnu.

Je možnost zaměstnat i **starobní důchodce** a po dobu prázdnin větší počet studujících.

pro ústřední dílny HRANICE

- šamotáře
- zedníky — natěrače
- soustružníky
- zámečníky
- muže do skladu (**mohou být i důchodci**)

Zájemci, hlase se přímo na osobních odděleních uvedených závodů!

Zpravodaj města Hranic a lázní Teplíc n. B. vydává Jednotný klub pracujících
v Hranicích. Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc.